

Nostra Senyora de la Saviesa: El temple com recorregut mistagògic (París 2)

Dg, 3/04/2016 per Eloi Aran Sala
[Betel. Arquitectura, Art i Religió](#)

La [Chapelle Notre-Dame-de-la-Sagesse](#) (Nostra Senyora de la Saviesa), és un temple parroquial obra de l'arquitecte [Pierre Louis Faloci](#), sent consagrada el 2000 per l'arquebisbe de París [Aron Jean-Marie Lustiger](#). Es troba a la Place Jean Vilar 2, al nou barri creat a la vora de l'imponent intervenció de la Biblioteca Nacional de França, de Dominique Perrault. L'edifici es troba en una cantonada del pati interior dels jardins dedicats a James Joyce. No hi ha cap altre equipament situat dins la plaça i la seva visibilitat ve marcada per les dues parets perpendiculars i exemptes de maó que s'alcen en la cantonada a mode de campanar. L'accés compta amb un porxo en forma de làmina de formigó que s'avança cap al carrer peatonal i acull als vianants. La vermellor de l'edifici contrasta amb els nous habitatges marcats per l'ús d'arquitectura blanca de les edificacions veïnes. Alhora, tot l'edifici és un constant joc entre unes marcades línies verticals i horitzontals, referència a la dimensió espiritual i terrenal de la pròpia comunitat cristiana.

Si bé aquest joc de plans podria fer referència a una arquitectura semblant a la de Mies van der Rohe, l'interior de la capella fa referència a la manera de il·luminar l'espai més propi de Le Corbusier a la Capella de Ronchamp, on la llum entra banyant les parets, de forma indirecta. L'austeritat interior li dona un cert aire auster, volgudament cistercenc.

Un cop accedim a l'espai o nau interior després del cuidat espai d'acollida (o nàrtex), aquest sobta per la seva asimetria. A l'esquerra trobem un espai buit protegit per una lleugera barana metàl·lica, mentre que a la dreta trobem deu bancs en disposició lineal mirant cap al presbiteri corregut del fons. Tot el terra de la nau presenta una lleugera inclinació descendent cap al presbiteri, el qual resta il·luminat per un lluernari zenital superior, produint un moviment ascendent. L'espai buit té quatre plataformes, corresponents amb l'estructura murària de formigó, que acull quatre elements o capelles laterals (recuperem les capelles laterals després del CVII?) dedicades, per ordre descendent cap al presbiteri, al baptisteri, la taula dels sants olis, el ciri pasqual i el mantell blanc (vestit dels batejats i símbol de la resurrecció). Aquest recorregut lateral culmina amb la imatge de la Mare de Déu de la Saviesa dins del presbiteri, al costat del sagrari, com qui acompanya un recorregut iniciàtic. Totes aquestes capelles tenen un pany de vidre de fons, però no es pot veure des de fora perquè un mur "flotant" de maó, separat del temple per una làmina d'aigua, priva la visibilitat des del parc.

Oposada a aquest pany vidriat, a la paret que acompanya a la comunitat disposada en els bancs, hi trobem set estretes obertures verticals, corresponents a les set paraules de Crist a la Passió, que tampoc tenen visibilitat directa des del carrer perquè estan protegides per "calaixos flotants" de maó que s'obren en una altra direcció.

Pel que fa al presbiteri, aquest agafa pràcticament la totalitat de la paret oposada a l'accés. Es caracteritza per una allargada i estreta obertura horitzontal sota la que penja tot un mural daurat (símbol de la resurrecció) i dona fons a l'altar. Sobre

d'ell s'hi disposa una creu grega.

En definitiva, resulta una nova construcció sacra interessant tant per la seva relació amb l'entorn (significativa però sense caure en el monumentalisme), per l'atmosfera de recolliment interior i per la seva distribució interior. Tot això amb un estudi de la llum molt acurat.